

MSZMP SZÁMADÁSOK ÉS TERVEK

Épült a harmadik ötéves tervben...

Sok jelentést, adatot, statisztikát olvastunk már Szeged harmadik ötéves tervének teljesítéséről. Fejben tartani meglehetősen nehéz az ilyesmit, mi több, az ember arra sem igen képes, hogy egy-egy új épületről megjegyezze, melyik terv-időszakban is épült. Az MSZMP X. kongresszusát megelőző városi párttervezlet azonban tételesen számbavette e terv megvalósulását, s megállapította, hogy „A harmadik ötéves terv beruházási tevékenysége a tervezettnek megfelelően alakult.” Számot adni azzal, amit tervezünk, ezekben a hetekben különösen időszerű és fontos.

Ha csak saját emlékezetünkre hagyatkozunk, akkor is szinte bizonyos, hogy két dolog minden szegediben az 1965–1970-es évekre rögződik: az olajipar kibontakozása és az új városrész Tarján felépítése. Mindkettő „tösgyökeres” szegedivé lett néhány év alatt, a város jellegzetességévé. Méltatásuk szinte már felesleges is: rangunk, hírnevünk, súlyunk növekedett általuk.

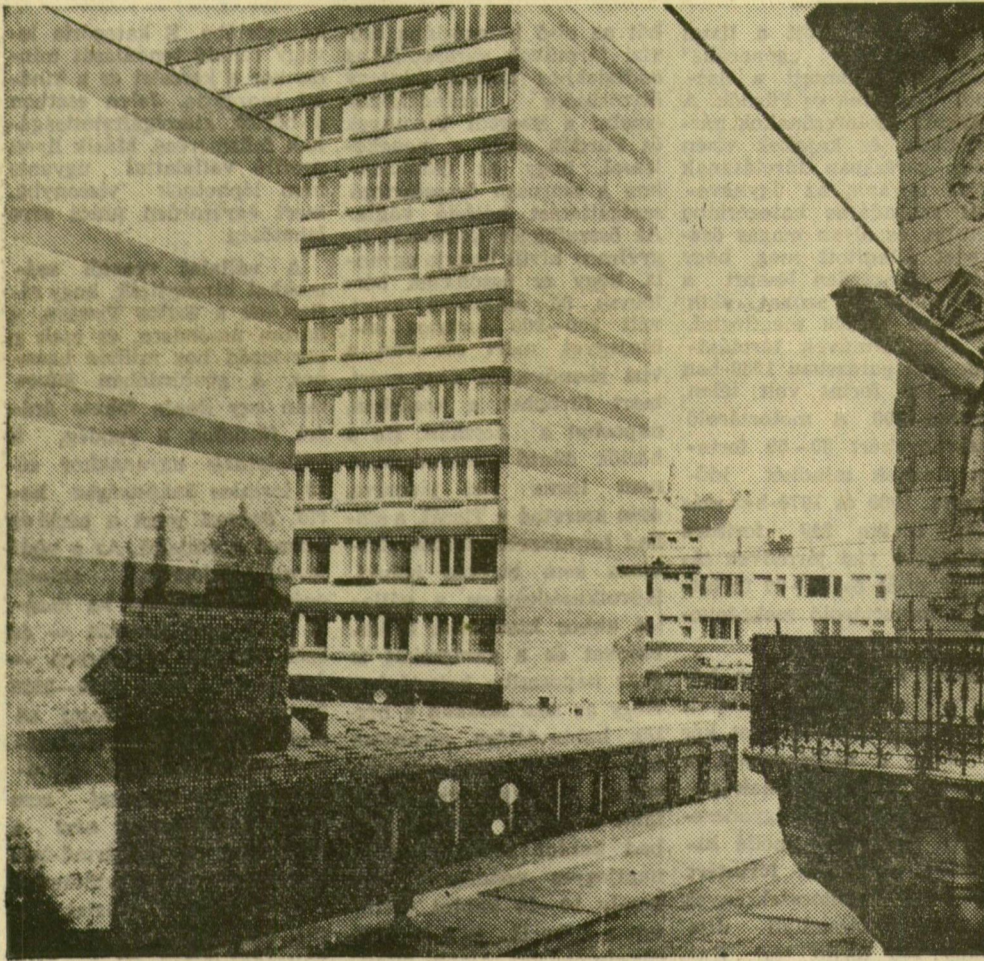
De tallózzunk csak tovább! Idén üli ötödik születésnapját a gumigyár — mely a korábban épült, de most is továbbfejlesztett kábelgyárral együtt — szintén új iparág: a nehézipar reprezentánsa Szegeden. A harmadik ötéves tervben kezdte el működését a város lakosságát közvetlenül szolgáló néhány üzem: az autóközlekedés új telephelye, a tejüzem és a Patyolat. Aki régen járt Rókuson, a belső nyugati iparkörzetben.

azt hiheti, nem is Szegeden van, akár el is tévedhet.

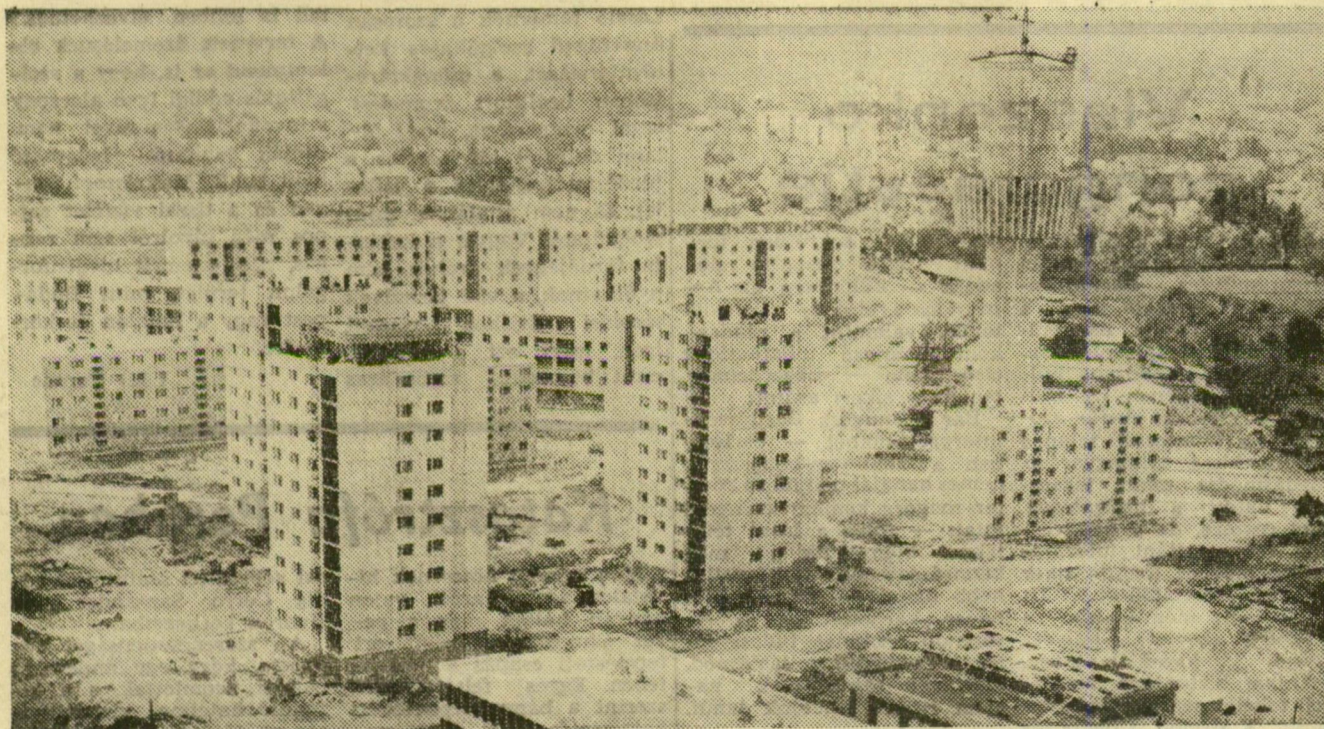
Néhány beruházás már a jövőt alapozta, most a negyedik ötéves terv idején látjuk majd hasznukat. Ez az ami a tervgazdálkodás célszerűségéből ered. A rókus—mórávárosi főcsatorna, a házgyár, a biológiai kutató központ s még jó néhány más létesítmény tartozik ezek sorába.

Tarjánt említve már érintettük a lakásépítkezéseket. Lakás még mindig nincs elég, pedig itt már a szegedi családok ezrei jutottak otthonhoz. S a város másik részén is emelkedik néhány szép új lakóépület: a harmadik ötéves terv idején épült ki a Lenin körút—Nagy Jenő—Bajcsy-Zsilinszky—Károlyi utca által határolt háztömb, mely a Centrum Áruházal együtt — ez is idén lesz ötéves — nagyvárosi megjelenésű, „cityhangulatú” része Szegednek. Ezekben az években épült ki a Hunyadi János út—Bécsi körút sarka, de talán nincs is olyan utca, ahol ne lenne új ház, akár az állam építette, akár saját pénzén a város egy-egy polgára.

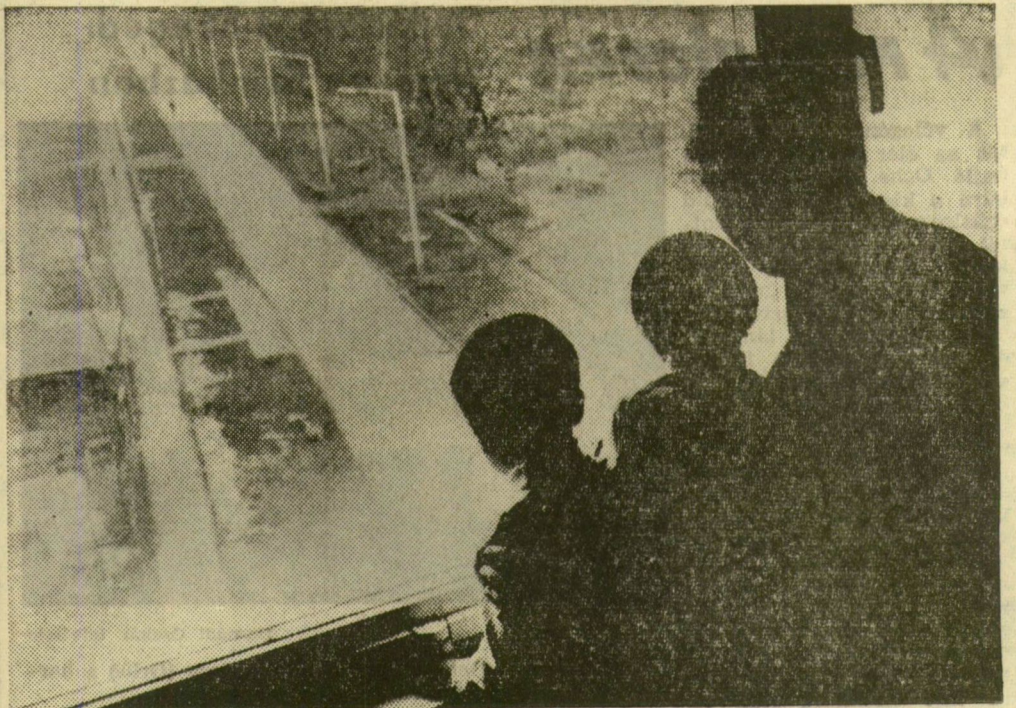
Lehetne még hosszasan folytatni a sort: a kollégiumokkal például, az új utakkal, járdákkal, azután az egészségügyi, a szociális, a kulturális beruházásokkal, amelyekre a harmadik ötéves tervben 245 millió forintot fordítottak. Sokat nőtt, sokat szépült a város, ezt látjuk, tudjuk, érezzük. Hiszen a mi munkánk is benne van mindabban, amivel Szeged az elmúlt öt évben gazdagodott.

Szeged városképének új és elegáns színfoltja a Bajcsy-Zsilinszky—Károlyi utcai lakótömb

Az épülő Tarján, jelképével, az esténként szépen kivilágított viztoronnyal

Három kívánság

A mesebeli három kívánság végigkíséri mindenki gyerekkorát. S van, aki még felnőttén és megöregedve is makacsul hisz abban, hogy valami rajta kívül álló, szerencsés kezű istenség megváltoztathatja életét. Hiszen: ki nem szeretne gazdag lenni? Hullnak, hullnak a ládikókba a háromharcos kívánságok, amelyekkel állítólag meg lehet a boldogságot vásárolni. Pedig a boldogság nem szerencse-tündér csiribálta gazdagságból, csak abból épülhet föl, amit saját kezével munkál ki maga számára az ember.

Salétrom-palota

Ilyen boldogság lehet a Kruzslicz Mihályé. Ilyen egyszerű, emberi kívánságok voltak. Ha az a bizonyos mesebeli tündér megjelent volna Kruzslicz Mihálynak az izzó, megolvadt vas furcsa fényei között 1959-ben, minden bizonnyal azt mondja a fiatal vasöntő: egy lakás a kívánságom. A másik kettőre nem is gondolt volna.

A mesebeli tündérnek azonban pontosan kell fogalmazni, mert kihasználja a szerénységét. Némi szeren-

csével 1960-ban lakáshoz is jutott a fiatal házaspár, de olyasféle salétrom-palotához, amelyben sokáig nem lehet élni. Félzsuterénban laktak a Liliom utcában egészen az idei évig, de mégsem albérlésben, berendezhető, otthonná tehető lakásban.

Aztán, valahogy így történhetett, ismét megjelent a második kívánságért az a mesebeli tündér. Egy fiatal, de lakással már rendelkező házaspárnak pedig mi más kívánsága is lehet, mint a gyerek. 1966-ban megszületett Ági, de a fiú, mert hát hogy is hiányozhatna egy családból a fiúgyerek, a fiú se sokáig várattot magára. Zolika 68-ban született.

Közben — ahogy Kruzslicz Mihály szavaiból kivesszem — sok minden változott körülöttük a tágasabb világban. Hiszen Zolika mellé már kivehette a feleség a gyerek gondozási segélyt, és annyit könnyítettek még a sorsán, hogy most, amikor visszatért a textilművekbe, a gyűrűsfonóba dolgozni, nem kell három műszakban dolgoznia, mint hajdanában. Aztán — mintegy újabb kívánságra — napfényes, szép lakáshoz jutottak Kruzsliczék. A sokat

csodált tarjáni 330-as második lépcsőháznak 5. emeletén.

Óvoda — munkás-gyerekeknek

A lakás másfél szobás. Bizony kicsike. 34 négyzetméter alapterületű. De legalább szépen be tudták rendezni. A felet a gyerekeknek, a nagyot maguknak. Eladták a motorkerékpárt, abból lett a bútor a régi, a szuterénban tönkrement helyett.

— Lesz-e a motor helyett autó?
— Bizony jó lenne, mert nem volna az ember az üdülőjegyekhez kötve a két gyerekekkel.

— Van-e már újabb kívánság?

— Lenne bizony. A gyerekeket egyelőre a feleségem viszi a textilművek óvodájába, ezért hajnali négykor már költeni kell őket. Jó lenne, ha szeptembertől már itt, Tarjánban helyezhetnénk el a gyerekeket óvodába. Csakhogy az sem megy könnyen, mert olyan korán, ahogy mi elmegyünk itthonról, tanácsi óvoda nem nyit. Úgy kellene gondolkodni, hogy nagyon sok munkás lakik most már Tarjánban, s előbb-utóbb valahogy rendezni kell a munkás-gyerekek itteni helyzetét. Most majd, hogy új tanácstagokat választunk, azt is fel kell vetni nekik, hogy ebben az ügyben is próbáljanak valamit tenni.

A házigazda elhallgat. Mintha a jövőbe nézne, ráncolja a homlokát, aztán még hozzáteszi:

— Ne higgye, hogy telhetetlenek vagyunk. Örülünk a lakásnak. De arra is gondolni kell, ha a gyerekek nőnek, akkor nagyobb kell. Egy igazi kétszobás. Hát még ez lenne...

Messziről — messzire

Az ablakon egyenes útra látni. Az szalad erre, mint-ha egyenesen ebbe a szobába igyekezne. De ez csak a képzelet játéka. Az útnak az a rendeltetése, hogy messziről induljon, messze menjen. Az embernek is, aki elindul az úton.

Kruzsliczék eddig jutottak egyelőre. Egyikük a vasöntés fortélyait elsajátítva, másikuk a surranó fonálra figyelve — kemény munkával. Ezért nem tudnak többet mondani magukról annál, hogy: jól vagyunk, szépen élünk. Azt is csak nehezen tudja meg az ember, hogy Kruzslicz Mihály háromszor nyerte el a Kiváló dolgozó jelvényt 1965 óta. Szerényen és emberi léptekkel mérve lehetőségeiket, igyekeznek előre azon az úton, amelyet életnek nevezünk. Lépteiket a társadaloméhoz szabják, igényeiket önmagukhoz.

Ez a fejlődés nyugodt, biztonságos ritmusú, a lehetőségekre és az adottságokra épül. A fejlődésnek ez a tempója éppen azért a következő öt esztendőben is megmarad.

VERESS MIKLÓS